

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí konanom dňa 22. júna 2011 v Bratislave, v trestnej veci proti obžalovanému **P. N.**, pre trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 a iné, o odvolaní obžalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach zo dňa 26. októbra 2010, sp. zn. 6 T 6/2005, rozhodol

t a k t o :

Podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 odvolanie obžalovaného **P. N.**
sa z a m i e t a .

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajského súdu v Košiciach bol obžalovaný **P. N.** uznaný za vinného z trestného činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 na tom skutkovom základe, že:

dňa 10. júna 2005 v presne nezistenom čase od 15.30 hod. do 17.30 hod. v katastri obce V. F., okres G., v chatovej oblasti R., časť Č., za chatou č. X., vystrelil zo vzdialenosti cca 1,65 m – 3 metre z plynovej pištole model A.X. kal. X.. do hlavne, ktorej predtým vložil strelu kal. 7.65 mm, pričom zasiahol ľavú spánkovú oblasť hlavy **S. R.**, čím mu spôsobil poranenie, a to kanálovité potrhanie a pomliaždenie mozgu a vnútro lebečné krvácanie pri priestrele mozgu a zastrele lebky, ktorému menovaný na mieste podľahol. Následne v úmysle zahľadiť stopy a zakryť spáchanie trestného činu spolu s obžalovaným **F. O.** a **M. M.** vykopali jamu za uvedenou chatou a v nej ukryli telo usmrteného **S. R.**.

Krajský súd obžalovanému P. N. uložil za to podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 trest odňatia slobody na 10 rokov so zaradením pre výkon tohto trestu podľa § 39a ods. 3 Tr. zák. do I. (prvej) nápravno-výchovnej skupiny.

Podľa § 55 ods. 1 písm. a/ Tr. zák. zároveň súd uložil obžalovanému aj trest prepadnutia veci – plynovej pištole zn. K., mod. A., kalibru 9 mm výrobného čísla C.

Podľa § 229 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 bol poškodený N. R. s nárokom na náhradu škody odkázaný na konanie vo veciach občianskoprávných.

V zákonnej lehote určenej v ustanovení § 248 ods. 1 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 podal proti tomuto rozsudku odvolanie obžalovaný, ktoré odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu.

V odôvodnení svojho odvolania obžalovaný uviedol, že krajský súd vo svojom rozhodnutí síce dospel k správnym skutkovým zisteniam, avšak vyvodil z nich nesprávne právne závery, rešpektujúc právny názor uvedený v predchádzajúcom zrušujúcom rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 9. septembra 2009, sp. zn. 1 To 3/2008.

Uviedol, že nemal v úmysle poškodeného usmrtiť, ale chcel ho len „postrašiť“, uznáva však, že mal na to zvoliť iný prostriedok. Vyslovil názor, že pri vyhodnotení dôkazov z hľadiska formy zavinenia je potrebné analyzovať najmä spôsob strelby a teda polohu strelca a jeho zbrane v okamihu výstrelu. V tejto súvislosti obžalovaný poukázal na závery znalcov z odboru balistiky a súdneho lekárstva, ktorí konštatovali, že tieto parametre nemožno ustáliť. Zhodne sa znalci vyjadrili, že najpravdepodobnejšou polohou strelca bola poloha v sede, resp. pri čupení, keď mal zbraň na kolenách. Balistik tiež uviedol, že vzhľadom na takúto polohu strelca strelba nebola mierená, pričom aj použitá zbraň, vzhľadom na jej technické úpravy, má menšiu presnosť. Odvolateľ poukázal napokon aj na závery znalca balistika, pokiaľ ide o vzdialenosť strelby na poškodeného, a to v súvislosti s účinkom danej zbrane, ktorá môže mať smrtiaci účinok až na vzdialenosť 100 metrov. Vzdialenosť strelca od poškodeného znalec však nevedel určiť.

Obžalovaný v ďalšej časti dôvodov odvolania prezentoval názor, že jeho úmysel nie je možné vyvodzovať na základe jeho správania po samotnom skutku. V tejto súvislosti poukázal na závery znalkyne z odboru psychológie.

S poukazom na uvedené učinil záver, že nie je možné spoľahlivo usudzovať na existenciu zavinenia vo forme úmyslu k trestnému činu vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006, a s poukazom na zásadu „in dubio pro reo“ jeho konanie možno právne posúdiť len ako trestný čin ublíženia na zdraví z nedbanlivosti podľa § 224 ods. 1 Tr. zák. Preto navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec vrátil tomuto súdu, aby ju opätovne prejednal a rozhodol.

Zástupca generálneho prokurátora Slovenskej republiky na verejnom zasadnutí odvolacieho súdu sa stotožnil so závermi krajského súdu, ktorý rozhodol o ustálení viny obžalovaného v intenciách predchádzajúceho rozhodnutia najvyššieho súdu. Navrhol preto odvolanie obžalovaného, ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006, zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky na základe podaného odvolania obžalovaného podľa § 254 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006 preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť všetkých výrokov napadnutého rozsudku, ako i konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom zistil, že krajský súd rozhodol o jeho vine správne a v súlade so zákonom, keď v intenciách predchádzajúceho uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 27. septembra 2006, sp. zn. 1 To 66/2006, a zo dňa 9. septembra 2009, sp. zn. 1 To 3/2008, opätovne náležite vyhodnotil všetky dostupné a potrebné dôkazy v zmysle § 2 ods. 6 Tr. por. a dospel tak k úplným a správnym skutkovým záverom, ktoré aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedajú výsledkom vykonaného dokazovania.

Najvyšší súd si preto v celom rozsahu osvojil skutkové závery prvostupňového súdu. Aj podľa názoru odvolacieho súdu predmetný skutok sa stal tak, ako to správne zistil a ustálil na základe vykonaného dokazovania prvostupňový súd a tento skutok nepochybne spáchal práve obžalovaný P. N..

V tejto súvislosti treba zdôrazniť, že najvyšší súd vo vyššie citovanom ostatnom uznesení vyslovil svoj právny názor, ktorý prvostupňový súd v celom rozsahu rešpektoval a po náležitom a správnom zistení skutkového stavu veci, právne kvalifikoval konanie obžalovaného P. N. ako trestný čin vraždy podľa § 219 ods. 1 Tr. zák. účinného do 1. januára 2006. Preto Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací, nemá voči skutkovým a právnym záverom prvostupňového krajského súdu žiadne výhrady a pripomienky.

Vo vzťahu k odvolacím námietkam obžalovaného treba uviesť, že na tieto už vo svojej podstate reagoval najvyšší súd v predchádzajúcich svojich uzneseniach, ktorými zrušil pôvodné rozsudky krajského súdu (zo dňa 10. marca 2006, sp. zn. 6 T 6/05, a zo dňa 27. novembra 2007, sp. zn. 6 T 6/05) a vyslovil v nich právny názor vo vzťahu k právnej kvalifikácii konania obžalovaného, ktorý je pre prvostupňový súd záväzný. Pre úplnosť treba zdôrazniť, že krajský súd pri ustálení viny obžalovaného správne vychádzal z viacerých skutočností a nespochybniteľných dôkazov, ktoré vyplynuli z výsledkov vykonaného dokazovania a na ktoré už upriamil pozornosť odvolací súd v predchádzajúcich rozhodnutiach.

Vykonaným dokazovaním v predmetnej trestnej veci bolo nepochybne preukázané, že obžalovaný vystrelil na poškodeného S. R. zo vzdialenosti 1, 65 až 3 metrov, pričom streľba z funkčnej zbrane z takejto blízkej vzdialenosti a zasiahnutie jeho hlavy (životne dôležitých orgánov) vystrelenou strelou, už sama osebe nasvedčuje na úmysel obžalovaného spôsobiť poškodenému smrteľné zranenie. Obhajoba obžalovaného, založená na tvrdení, že poškodeného chcel iba vystrašiť v danom prípade nemôže obstáť, pretože v takomto prípade, ak by mal úmysel použiť strelnú zbraň iba na výstrahu nič mu nebránilo, aby vystrelil ďalej od jeho tela do voľného priestoru, alebo do vzduchu a nie priamo ho zasiahnuť z krátkej vzdialenosti do hlavy. Samozrejme o neprípustnosti a krajnej nevhodnosti aj takéto použitia strelnej zbrane nie je možné vôbec polemizovať.

V danej súvislosti treba zdôrazniť, že uvedený rozsah vzdialenosti streľby voči poškodenému ustálil krajský súd už aj vo svojich vyššie citovaných odsudzujúcich

rozsudkoch, keď na základe výsledkov vykonaného dokazovania nemal v tomto smere žiadne pochybnosti.

Na úmysel obžalovaného nepochybne nasvedčuje aj samotné konanie a reakcie obžalovaného na spáchaný čin, jeho výroky o spôsobení smrteľného poranenia poškodenému, ako aj jeho celkom racionálne, a z pohľadu páchatel'a úmyselného trestného činu logické, konanie súvisiace so zakrývaním stôp svojho činu v súčinnosti s ostatnými prítomnými osobami, na ktorú činnosť ich chladnokrvne navádzal. Svedkovia M. M. a F. O., ktorí sa v inkriminovanom čase nachádzali spolu s obžalovaným na mieste činu, zhodne opakovane potvrdili, že bol to práve obžalovaný, ktorý navrhol zakopanie tela poškodeného, pričom privolanie pomoci, resp. oznámenie činu polícii rezolútne odmietol.

Obžalovaný mal motív k svojmu činu, jeho konanie nebolo iba akési samovoľné konanie, ale bezprostredne pred výstrelom došlo ku konfliktnej situácii medzi ním a poškodeným R.. Aj podľa vyjadrenia svedka F. O. obžalovaný s poškodeným na seba pokrikovali, „P. (N.) bol našťvaný, že sa S. (R.) rozkrikuje pri jeho chate“. Toto potvrdil napokon aj sám obžalovaný, keď uviedol, že ho poškodený krátko pred činom podpichol slovami „...lenivec, poď aj ty na drevo...“. Svoje konanie popísal obžalovaný aj za prítomnosti svedkov – príslušníkov polície F. K., M. S. a M. G. v krátkom čase po čine. Neexistuje žiadne rozumné a logické vysvetlenie, z akého dôvodu by obžalovaný pri týchto vyjadreniach nehovoril pravdu alebo úmyselne konfabuloval.

Všetky tieto skutočnosti spolu so všetkými ďalšími preukázanými okolnosťami prípadu, podľa názoru najvyššieho súdu, poskytujú dostatok objektívnych a ničím nespochybniteľných dôkazov pre záver, že obžalovaný P. N. musel byť s následkom svojho konania prinajmenšom uzrozumený, a teda konal v úmysle spôsobiť poškodenému smrteľné poranenie, ku ktorému následku jeho zavinením došlo.

V súlade so zákonom postupoval krajský súd aj pri rozhodovaní o uloženom treste odňatia slobody a pri zaradení obžalovaného do príslušnej nápravno-výchovnej skupiny. Uložený trest odňatia slobody vo výmere desať rokov (teda na samej dolnej hranici príslušnej trestnej sadzby) aj podľa názoru odvolacieho súdu plne zodpovedá všetkým okolnostiam

prípadu, ktoré sú rozhodujúce z hľadiska výmery trestu, ako aj z hľadiska splnenia jeho účelu. Rovnako za zákonný považuje najvyšší súd aj výrok o uloženom treste prepadnutia veci a to plynovej pištole, ktorú obžalovaný použil na spáchanie predmetného trestného činu.

Taktiež aj výrok o odkázaní poškodeného N. R. s jeho nárokom na náhradu škody na konanie o veciach občianskoprávných je správny a zodpovedá zákonu, pretože pre rozhodnutie o povinnosti na náhradu škody by bolo potrebné vykonať ďalšie dokazovanie, ktoré presahuje potreby trestného stíhania a podstatne by ho pretiahlo.

Vzhľadom na uvedené okolnosti najvyšší súd odvolanie obžalovaného P. N. ako nedôvodné podľa § 256 Tr. por. účinného do 1. januára 2006 zamietol.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný riadny opravný prostriedok.

V Bratislave 22. júna 2011

**JUDr. Pavol T o m a n , v. r.
predseda senátu**

Vypracoval: JUDr. Pavol Farkaš

Za správnosť vyhotovenia: Katarína Cíсарová